

**בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים**

עת"ם

בעניין:

1. _____ אבו דהים, ת"ז _____
2. _____ אבו דהים, ת"ז _____
3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר

ע"י ב"כ עוה"ד ליאורה בכור (מ"ר 50217) ו/או נועה דיאמונד (מ"ר 54665) ו/או אלעד כהנא (מ"ר 49009) ו/או עידו בלום (מ"ר 44538) ו/או חוה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או נמרוד אביגאל (מ"ר 51583)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. שר הפנים
2. מנהל מינהל האוכלוסין
3. מנהלת לשכת מינהל האוכלוסין בירושלים המזרחית
4. משטרת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רח' מח"ל 7, ירושלים
טל: 02-5419555; פקס: 02-5419581

המשיבים

עתירה מינהלית

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות למשיבים לבוא וליתן טעם, מדוע לא יאפשרו לעותר 2 להיכנס לישראל לאחר גירושו שלא כדין, וזאת עד למתן החלטה בענייננו על ידי המשיבים.

בקשה לקיום דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה, נוכח הפרידה הכפויה של מר אבו דהים (להלן: **העותר** או **הבעל**) מביתו ומשפחתו ביום 24.3.2011, כאשר הגיעו שוטרים לביתו וגירשו אותו לשטחים שלא כדין.

מבוא

1. עניינה של עתירה זו במקרה אנושי קשה של העותרים וחוסר תום לב מובהק של המשיב.

2. העותרת 1 (להלן: **העותרת**) היא תושבת ירושלים, תושבת קבע במדינת ישראל. היא נשואה לאזרח ירדני ומגדלת איתנו בירושלים את שלושת ילדיהם. העותרת מגישה בקשה לאיחוד משפחות עבור בעלה, ולאחר שנתיים של שיהוי, מקבלת תשובה לפיה בקשתה מסורבת.
3. היא מגישה ערר ולאחר מכן, מגישה בקשה לבחינת בקשתה מחדש. ואז היא מחכה. עוברים חודשים מורטי עצבים, ללא מענה. בהתחלת מרץ 2011 מוסר לה המשיב כי בקשתה בטיפול והיא נרגעת. אך שלושה שבועות לאחר מכן, עולמה קורס. בחוסר תום לב מובהק, פועל המשיב בניגוד לנהליו, לפיהם אין לפעול לגירושו של אדם בעוד בקשתו מתנהלת אצל המשיב 3. המשיב 4 מגיע לביתה, ללא התראה, מוציא משם את בעלה וזורק אותו לשטחים. במועד הגירוש, מוסר הבעל למשיב, כי אין לגרשו כל עוד בקשתו מתנהלת. הוא זה שמעיר למשיב 4 כי המשיב פועל בניגוד לסמכויותיו. הוא מוסיף, כי הוא בכלל לא גדתי ואין לא לאן ללכת בשטחים. אך דבריו, המבוססים על נוהלו הפנימי של המשיב, נופלים על אוזניים ערלות. והיום הוא נמצא לבד בשטחים קרוע ממשפחתו. קורבן של גירוש שבוצע שלא כדין.
4. העתירה דנן מוגשת לתיקון עוול זה.

הצדדים לעתירה

5. העותרת 1 (להלן: **העותרת**) היא תושבת ישראל. היא נשואה לעותר 2 (להלן: **העותר**), תושב ירדני במקור, המוגדר כתושב השטחים בשל רישומו במרשם האוכלוסין בשטחים. מנישואיהם נולדו לבני הזוג שלושה ילדים.
6. העותרת 3 היא עמותה רשומה, אשר שמה לה למטרה לסייע לאנשים שנפלו קורבן להתעמרות או קיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמה כעותרת ציבורית ובין כמייצגת אנשים שזכויותיהם נפגעו.
7. המשיב 1 הוא השר המוסמך על פי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, לטפל בכל הנושאים הנובעים מחוק זה, ובהם בקשות לאיחוד משפחות ולהסדרת מעמדם של ילדים, המוגשות על ידי תושבי הקבע של המדינה, המתגוררים בירושלים המזרחית.
8. המשיב 2 הוא מנהל מינהל האוכלוסין בישראל. בהתאם לתקנות הכניסה לישראל, תשל"ד-1974, האציל המשיב 1 למשיבים 2 ו-3 מסמכויותיו בנוגע לטיפול ואישור בקשות לאיחוד משפחות ולהסדרת מעמדם של ילדים, המוגשות על ידי תושבי הקבע של המדינה, המתגוררים בירושלים המזרחית. כמו כן, המשיב 2 משתתף בהליכי קביעת המדיניות בנוגע לבקשות לקבלת מעמד בישראל, מתוקף חוק הכניסה לישראל והתקנות שהוצאו מכוחו.
9. המשיבה 3 מנהלת את הלשכה האזורית למינהל האוכלוסין בירושלים המזרחית. בהתאם לתקנות הכניסה לישראל, תשל"ד-1974, האציל המשיב 1 למשיבים 2 ו-3 מסמכויותיו בנוגע לטיפול ואישור בקשות לאיחוד משפחות ולהסדרת מעמדם של ילדים, המוגשות על ידי תושבי הקבע של המדינה, המתגוררים בירושלים המזרחית.
10. המשיבה 4 היא הרשות המופקדת על אכיפת החוק, שמירת הסדר הציבורי וביטחון הפנים במדינת ישראל, כחלק ממערכת הביטחון בישראל. המשיבה היא אחראית על הוצאות תושבי השטחים מתחומי ישראל, וזאת לפי חוק הכניסה לישראל.

11. לצורך נוחות, ייקראו המשיבים 1-4 להלן: **המשיב**.

עניינם של העותרים 2-1

12. העותרים נשואים זה לזו ממרץ 2005 ומאז חתונתם מתגוררים בירושלים.
13. ביום 24.5.2006 הגישה העותרת בקשה לאיחוד משפחות עבור בעלה. ביום 16.3.2008 סורבה הבקשה בנימוק: אחיה של העותרת הוא האדם שביצע את הפיגוע בישיבת "מרכז הרב" בירושלים ביום 6.3.2008.
14. ביום 14.5.2008 הגישו העותרים ערר נגד הסירוב בעניינם, בו טענו כי מדובר בענישה קולקטיבית לכל דבר, המנוגדת לאחד מכללי הצדק הבסיסיים ביותר – האיסור על הענשת אדם בשל מעשים שביצע אדם אחר.
15. לאחר אי-מענה ממושך, הוגשה עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים ביום 23.10.2008, בה חזרו העותרים על טענתם נגד ענישה קולקטיבית.
העתק העתירה מצ"ב, מסומן ע/1.
16. בכתב התשובה לעתירה מיום 16.2.2009, הרחיב המשיב את הבסיס לסירוב הביטחוני וטען, בין היתר, כי העותר "קשור לפעילי טרור ולאדם העוסק בפעילות תומכת טרור".
17. לאור הטענות החדשות שהועלו, הסכימו הצדדים למחוק את העתירה ולהביא את עניין הסירוב לבחינת המשיב. ביום 18.2.2009 ניתן פסק דין אשר מחק את העתירה.
העתק פסק הדין מצ"ב, מסומן ע/2.
18. ביום 10.3.2009 נשלח מכתב סירוב, בו הוסיף המשיב כי "מר _____ אבו דהים הינו אחיה של _____ געאביץ, אשר עלתה בפני גורמי הביטחון כמי שבכוונתה לבצע פיגוע התאבדות".
העתק מכתב הסירוב מיום 10.3.2009 מצ"ב, מסומן ע/3.
19. ביום 11.5.2009 הוגש ערר נגד הסירוב הביטחוני, בו התייחסו העותרים להאשמות השונות אשר הועלו כנגדם.
העתק מכתב הערר מצ"ב, מסומן ע/4.
20. במסגרת הערר, ביקשו העותרים לקבל לידיהם הרחבה של הפרפראזה בעניינם. בין היתר, שאלו העותרים: מיהם אותם פעילי טרור, אליהם קשור העותר? מה מיוחס לאותם פעילים? מהי מהות הקשר בינם לבין חסיין? וכיצד יש בקשר זה כדי להעיד כי נשקף ממר חסיין עצמו סיכון ביטחוני?
כמו כן, העלו העותרים מספר טענות, לגופו של עניין.
21. ביום 28.7.2009 התקבלה תשובה מאת אלינור גולן, ראש דסק מרכז של משרד הפנים. נוסח התשובה כדלקמן:

1. מאשרת קבלת ערעורך מיום 11.5.2009 ללשכת רשות האוכלוסין וההגירה במזרח ירושלים, אשר הועבר לטיפול.
2. המידע הביטחוני עליו התבסס הסיור הועבר במכתבנו מיום 10.3.2009, לא ניתן לפרט מעבר לכך, מטעמים ביטחוניים.
העתק מכתב הסיור לערר מצ"ב, מסומן ע/5.
22. עולה מהכתוב, כי מדובר בתשובת ביניים בלבד. הגב' גולן לא מסרה כי הערר סורב, אלא רק כי הוא הועבר לטיפול. היא הגיבה אך ורק לדרישת העותרים להעברת חומר ביטחוני ולא התייחסה כלל לטענות העותרים לגופו של עניין. עד היום, לא זכה מכתב הערר למענה על ידי המשיב.
23. לדידו של המשיב, מכתבה של הגב' גולן מהווה תשובה סופית בעניין הסיור הביטחוני. וזאת למרות שמהמכתב לא עולה כל אינדיקציה של הפעלת שיקול דעת על ידי הגב' גולן או אינדיקציה שהיא בחנה את זכות התושבת לחיי משפחה עם בעלה. כמו כן, למכתב לא נלווה הוראה הסטנדרטיות לפנייה לערכאות להשיג על החלטה.
24. נוהל פנימי של המשיב המכונה "נוהל כללי לקבלת בקשות מכל סוג שהוא והגשת ערעור על החלטה" (להלן: **הנוהל**) מורה, כי "עד לקבלת החלטה לגבי הבקשה/ערעור/השגה שהוגשה, אין לבצע פעילות אכיפה כלפי המבקשים".
העתק הנוהל מצ"ב, מסומן ע/6.
25. אשר על כן, עד לקבלת תשובה למכתב הערר, לא ניתן למשיב לגרש את העותר.
26. ביום 11.8.2009, שבועיים לאחר תשובת הביניים של המשיב, ניתן פסק הדין בעע"ם 1038/08 **מדינת ישראל נ' געאביץ** (להלן: **עניין געאביץ**), אשר קובע, כי במקרים בהם שוקל משרד הפנים לסרב לבקשות לאיחוד משפחות מטעמים ביטחוניים או פליליים, עליו לערוך למבקשים שימוע, עובר לקבלת החלטה. בית המשפט קבע, כי האופן בו תינתן זכות טיעון מוקדמת זו ייקבע על ידי משרד הפנים בנוהל מתאים (ראה סעיף ל"ז לפסק הדין).
27. באותו מועד, דנה הוועדה להשגה לזרים במספר בקשות שסורבו בשל טעמים ביטחוניים. ביום 8.9.2009, החליטה ועדת ההשגה לזרים בשלוש מהן שנמצאות בטיפול של העותרת 3 וקבעה, כי "על משרד הפנים לבחון מחדש את הבקשה של המשיגים לאיחוד משפחות, לאחר מתן הזדמנות לשימוע בפני הרשות, והכל – כפי שנקבע בעניין געאביץ".
העתקי החלטות הוועדה להשגה לזרים מיום 8.9.2009 מצ"ב, מסומנים ע/7.
28. ביום 10.11.2009, עקב פסק הדין בעניין **געאביץ** ולאור החלטות הוועדה להשגה לזרים בעניין הסיורים הביטחוניים, הגישו בני הזוג בקשה חדשה למשיב, לפיה דרשו בחינה מחודשת של בקשתם לאיחוד משפחות, לאחר מתן הזדמנות לשימוע.
העתק הבקשה מיום 10.11.2009 מצ"ב, מסומן ע/8.
29. בקשה זאת, כמו מכתב הערר שקדם לה, טרם זכתה למענה.

30. ב"כ העותרים עו"ד ליאורה בכור שלחה מכתב בעניין הבקשה וניהלה שיחות טלפוניות עם ראש ענף איחוד משפחות בלשכת המשיבה 3, הגב' ליאת מלמד.
העתק מכתב תזכורת מיום 7.1.2010 מצ"ב, מסומן ע/9.
31. בימים 9.1.2011, 24.1.2011 ו-6.3.2011 פנתה ב"כ העותרים עו"ד בכור לגב' מלמד, לשאול מה עלה בגורל הבקשה מיום 10.11.2009. הגב' מלמד מסרה באופן עקבי, כי היא תבדוק את עניין הבקשה ותחזור לח"מ בהקדם. כלומר, הגב' מלמד הכירה בכך שקיימת בקשה שטרם זכתה למענה.
32. העותר עצמו הבין, כי עד שלא תתקבל החלטה בעניינו, אין לגרש אותו. אך המשיב בחר שלא לפעול לפי כלליו הברורים וביום 24.3.2011 הגיעו שוטרים לביתו של העותר כדי לגרשו מישראל.
העתק דו"ח פעולה מצ"ב מסומן ע/10.
33. העותר ניסה להוכיח, כי לא ניתן לגרשו בשל קיומה של בקשה מתנהלת במשרד הפנים. אך ניסיונותיו למנוע את גירושו לא צלחו. העותר הוצא מביתו ללא הזדמנות לאסוף תיעוד של בקשתו. לטענת העותר, נמסר לו על ידי השוטרים כי כל עוד אין בידו היתר שהייה תקף, הוא אינו נחשב כ"חוקי" בישראל. ולכן, לאחר כמה שעות בהן עוכב בתחנת המשטרה, נזרק העותר לשטחים ונקרע ממשפחתו. כל זאת, כמובן, בניגוד להוראת המשיב שלא לבצע גירוש כל עוד בקשה מתנהלת.
34. יצוין, כי למרות הגדרתו כ"תושב אזור" על ידי המשיב, אין למשיב כל זיקה לשטחים. הוא אזרח ירדנו במקור וזיקתו לשטחים מתבטאת ברישומו במרשם האוכלוסין בלבד. משפחתו מתגוררת בירושלים שנים רבות ומתעודת הזהות הפלסטינית שהונפקה לו בשנת 1998, עולה שאפילו מענו בתעודת הזהות הפלסטינית שלו רשום כירושלים (גבל אל מוכבר). כלומר, כבר בשנת 1998 ביתו נמצא בירושלים.
העתק תעודת זהות של מר חסין אבו דהים מצ"ב, מסומן ע/11.
35. העותר ניסה להסביר לשוטרים כי הוא אינו גדתי, כי הוא מעולם לא התגורר בגדה ואין לו לאן ללכת שם. אך שוב, השוטרים לא הקשיבו. ולכן, עם כל יום נוסף בשטחים, מתגבר סבלו וניתוקו של העותר מהחיים היחידים שהוא מכיר: החיים בירושלים.
36. ביום 27.3.2011, כאשר נודע לב"כ העותרים עו"ד בכור על מקרה הגירוש, פנתה למשיבה 3, הגב' חגית וייס, בטענה, כי הגירוש בוצע בניגוד לנוהל הפנימי של המשיב. המשיבה 3 התנגדה וענתה, כי אין מקום להתערב במעשה גירוש וכי ה"סירוב" מיולי 2009 עומד בעינו. וזאת, למרות שהיא לא הכחישה שהבקשה לשימוע מתנהלת וכי התנהלו שיחות לאחרונה בין ב"כ העותרים והגב' מלמד בעניין גורל הבקשה.
37. באותו יום, פנתה ב"כ העותרים עו"ד בכור לתחנת עוז של המשטרה ושוחחה עם שוטר בשם "תמיר". תמיר הכיר את המקרה של העותר והסביר, כי לא היה גירוש ולא היה מעצר. לפי תיאורו, העותר רק הועבר לצד השני של המחסום.

38. ביום 28.3.2011 פנתה ב"כ העותרים עו"ד בכור לתחנת מרחב מוריה, להעברת החומר בתיקו של העותר (מס' תיק 121171/11). בין היתר, ביקשה ב"כ העותרים לקבל לידיה מלוא החומר הקשור לגירוש של העותר: הוראת הרחקה, צו הרחקה, זיכרון דברים של חקירה, דו"ח של חקירה, פרוטוקול שימוע והודעות של העותר ואחרים.

39. ביום 28.3.2011 שוגר מכתב למשיבה 3, בו הועלו שוב טענותיה של ב"כ העותרים נגד הגירוש. ב"כ העותרים עו"ד בכור ציינה, כי נכון למועד המכתב קיימות שתי בקשות של בני הזוג שטרם זכו למענה ולכן, הגירוש שבוצע היה בניגוד לדין.

העתק הבקשה לאישור כניסה מיידית לישראל מצ"ב, מסומן ע/12.

38. לאחר שיגור המכתב, התקשרה ב"כ העותרים עו"ד בכור למשיבה 3 לבקש שוב את התערבותה במעשה הגירוש. אך התשובה לא השתנתה: לא היה מקום להתערב.

40. ביום 31.3.2011 הגיעה ב"כ העותרים עו"ד בכור למשרדי מרחב מוריה וצילמה את החומר המלא בתיקו של העותר. נמסר לה באותה עת כי התיק כבר נסגר. העילה: נסיבות העניין אינן מצדיקות המשך חקירה/העמדה לדין.

העתק מכתב סיום חקירה מצ"ב, מסומן ע/13.

גירוש בניגוד לנוהל של המשיב

41. נוהל פנימי של המשיב, המכונה "נוהל כללי לקבלת בקשות מכל סוג שהוא והגשת ערעור על החלטה" מורה, כי "עד לקבלת החלטה לגבי הבקשה/ערעור/השגה שהוגשה, אין לבצע פעילות אכיפה כלפי המבקשים". הוראה זאת מיועדת לאפשר למבקשים להיות מוגנים בפני גירוש כל עוד משרד הפנים דן בעניינם.

42. במקרה דנן, המשיב פעל בחריגה מסמכותו ובניגוד להוראה הנ"ל. שתי בקשות בעניין העותר התנהלו באותו מועד: ערר מיום 11.5.2009 ובקשה לקביעת שימוע מיום 10.11.2009. העותרים לא קיבלו התייחסות עניינית לאף דרישה. יתרה מכך: שלושה שבועות טרם הגירוש, הודה המשיב שהבקשה מיום 10.11.2009 טרם נענתה והבטיח כי תשובה תינתן בהקדם.

43. לפי הנוהל, ההבטחה של המשיב לענות לבקשה כרוכה בהבטחה נעלה: להבטיח כי פעולת אכיפה לא תבוצע כל עוד לא ניתנה החלטה בבקשת המבקש. אך במקרה דנן, מדובר בהפרה בוטה של הבטחה מינהלית. המשיב ויתר על כל חובותיו כלפי העותר ופעל בחוסר תום לב מוחלט. הוא התעלם מההוראה הפנימית שלו, מהעובדה כי הערר והבקשה מעולם לא נענו וכך, הכשיר את הגירוש שבוצע שלא כדין.

44. אין חולק, כי משטרת ישראל חייבת לפעול לפי הנחיותיו של המשיב בענייני אכיפה. במקרה דנן, לא רק שהמשיב פעל בניגוד לנוהל, אלא הוא אף דחה את טענות העותר שהעלה נגד הגירוש. העותר מסר, כי יש לו בקשה מתנהלת אצל המשיב וכי אין לגרשו עד למתן החלטתה בעניינו. אך דבריו נפלו על אוזניים ערלות.

העתק הודעת חשוד מיום 24.3.2011 מצ"ב, מסומן ע/14.

45. השוטרים פעלו במכוון. הם ענו לעותר, כי טענתו בדבר חסינות מגירוש כל עוד בקשתו מתנהלת אינה מבוססת. להיפך: לטענתם, כל עוד אין היתר שהייה בידו, הוא אינו "חוקי" בישראל ומועמד לגירוש. וכך לדברי ההודעה שנגבתה על ידי רס"ר חיים טורגמן, תחנת עוז:

ש: האם יש לך אישור שהייה?

ת: לא.

ש: אז מדוע אתה נמצא בירושלים ללא אישור שהייה?

ת: הגשתי בקשה לאיחוד משפחות ואשתי גרה בירושלים יש לי שתי בנות ובן אחד.

ש: זה שאשתך מירושלים זה אומר שאתה יכול להיות בירושלים ללא אישור?

ת: הגשתי בקשה לאיחוד משפחות.

ש: היכן הבקשה כרגע?

ת: בבית. ובתיק במרכז של עורכי הדין.

ש: חוץ מבקשה יש צורך גם באישור. ידוע לך הדבר?

ת: לא ידעתי על כך. אני יודע שאני צריך להישאר כאן.

...

ש: הבנת כרגע שאסור לך להיות בישראל ללא אישור שהייה אפילו אם יש לך

בקשה לאיחוד משפחות?

46. מהאמור לעיל, אין חולק, כי התנהלותה של המשיבה 4 היתה בניגוד מוחלט לסמכותה ולהנחיות הכלליות של המשיב, שלא לבצע גירוש כל עוד בקשה מתנהלת.

47. אשר על כן, יש לבטל את הגירוש ולהחזיר את העותר לירושלים לאלתר.

גירוש בהיעדר צו הרחקה

48. המשיב 4 פעל לא רק בניגוד לנוהלו הפנימי של המשיב, אלא גם בניגוד להוראות **חוק הכניסה לישראל**, תשי"ב-1952 (להלן: **החוק**). לאור חשיבות הדברים, נפנה לסעיפים הרלוונטיים של החוק.

49. סעיף 13 לחוק מסדיר את ה"הוצאה" מישראל של תושב אזור, באופן הבא:

(א) בסעיף זה –

"ההסכם" – הסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה, שנחתם בווינגטון בין מדינת ישראל לבין ארגון השחרור הפלסטיני, ביום ד' בתשרי תשנ"ו (28 בספטמבר 1995), לרבות נספחיו והמסמכים שנלוו אליו;

"אזור" – יהודה והשומרון וחבל עזה למעט שטחי המועצה הפלסטינית;

"שטחי המועצה הפלסטינית" – השטחים הכלולים מעת לעת בתחום הסמכות הטריטוריאלית של המועצה לפי ההסכם;

"קצין משטרה" – קצין משטרה בדרגת פקד ומעלה, שהסמיכו המפקח הכללי של המשטרה לצורך סעיף זה;

"היתר" – כמשמעותו בצו לענין כניסת תושבי אזור או שטחי המועצה הפלסטינית לישראל, המתוקן לפי סעיף 17(ב).

(ב) בנוסף לאמור בכל דין, רשאי קצין משטרה או ממונה ביקורת הגבולות לצוות בכתב על הוצאתו מישראל של תושב אזור או תושב שטחי המועצה הפלסטינית, שאינם ישראלים (להלן – תושב) השוהה בישראל ללא היתר או שלא בהתאם לתנאי ההיתר, או שהורשע בעבירה לפי סעיף 12.

(ג) לא יחליט קצין משטרה או ממונה ביקורת הגבולות על הוצאה כאמור אלא לאחר שנתן לתושב הזדמנות להשמיע את טענותיו; קצין המשטרה או ממונה ביקורת הגבולות, לפי העניין, יערוך דו"ח בכתב שבו יפורטו טענות התושב ונימוקי ההחלטה.

(שם, ההדגשות הוספו, ל.ב.).

50. כעולה מן הסעיף הנ"ל, מספר ליקויים חמורים נפלו בתפקוד המשיב 4 כאשר "הוציא" את העותר מישראל:

א. מתיק החקירה עולה, כי השוטר אשר טיפל בעניינו של העותר וחקר אותה הינו רס"ר חיים טורגמן. דרגת רס"ר – רב סמל ראשון – הינה דרגת נגד ולא דרגת קצין. הנה כי כן, מי שטיפל בתיק לא היה, כפי שמורה החוק "קצין משטרה", ודאי שלא "בדרגת פקד ומעלה". על כן, לא התקיימה גם הדרישה כי השוטר הוסמך על ידי המפקח הכללי של המשטרה לצורך הסעיף.

ב. על פי החוק, קצין המשטרה (תנאי שכאמור לא התקיים) רשאי לצוות על הוצאתו מישראל של תושב אזור – על פי החוק, ציווי זה צריך להיעשות בכתב. בתיק אין זכר לצו שכזה. להיפך – התיק נסגר, ועילת הסגירה הייתה כי נסיבות העניין אינן מצדיקות המשך חקירה או העמדה לדין. מי הסמיך את השוטרים להעביר את העותר לגדה ולהשאירו שם? מהו המקור החוקי למעשיהם?

ג. לעותר נערכה חקירה, בה הוא העלה טענותיו לגבי שהייתו בישראל. אולם, החקירה לא נערכה בידי קצין משטרה כהגדרתו בחוק. כמו כן, בתיק אין זכר לדו"ח בכתב שערך קצין משטרה, ואין זכר לנימוקי ההחלטה להוציא את העותר מישראל.

51. יצוין עוד, כי בחומר החקירה, אין כל תיעוד של צו מעצר.

52. התנאים המתוארים בסעיף הנ"ל אינם לשם הפרוצדורה בלבד. מטרתם הינה, להבטיח זכויות מהותיות של החשוד בשהייה בלתי-חוקית, ולוודא כי טרם הוצאתו מן הארץ, תיעשה בחינה מדוקדקת, כולל שימוע, על ידי שוטר בדרג קצונה גבוה (ראו התייחסות בית המשפט לסעיף בחוק בעת"ס (י-ם) 9051/08 ביטאר סידאווי נ' שר הפנים. כמו כן ראו

התייחסות בית המשפט בעת"ם (ת"א) 2252/05 רשואן נ' משרד הפנים, שם נקבע כי גם אם נערך לחשוד שימוע טרם גירושו, אין בכך בכדי לקבוע כי הגירוש נעשה בתום לב).

53. מן המקובץ לעיל עולה, כי הוצאתו של העותר מישראל נעשתה בחוסר סמכות, תוך הפרה חמורה של הדין ושל חובת תום הלב.

סיכום

54. לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את העתירה ולהורות למשיבים לאשר כניסתו של העותר לישראל, וזאת עד למתן החלטה בעניינו על ידי המשיב. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

ירושלים, 11 אפריל, 2011

ליאורה בכור, עו"ד
בי"כ העותרים

נועה דיאמונד, עו"ד
בי"כ העותרים

(ת.ש. 55892)